

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2704

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *POST* op te voeren moet de naam van auteur (*FRANS VAN LANCKER*) vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/049
ISBN 978-90-385-07439

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Frans van Lancker
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGE : 1 vrouw van 27 jaar.

VROUW : Een maand geleden heb ik op mijn bus zo 'n sticker aangebracht, je weet wel: geen reclamedrukwerk a.u.b. Zelfs een debiel weet dan toch dat hij met zijn pak nonsens mijn deur mag voorbijlopen. Maar men blijft maar moedwillig mijn brievenbus volpersen. Kijk maar, het resultaat van vandaag: een lading advertentieblad, streekkrant, wegwijzer, hobbytuin, bodystyling en natuurvoeding. Dat is toch walgelijk vervelend, want ze verplichten je ook om alles te sorteren, want ergens daartussen zit je post verscholen. (*vindt muziektijdschrift*) 'Funky Muse', ze blijven het maar toesturen. Elke maand, zonder mankeren. Nu Sam hier niet meer woont, heb ik het abonnement voor dat muziektijdschrift vanzelfsprekend een half jaar terug al niet meer betaald. Binnenkort zullen ze me nog eens een overschrijving sturen, zeker?

Toch even controleren of er binnenin geen post steekt. André, de postbode, schuift geregeld, waarom weet ik niet, mijn brieven tussen een of ander weekblad. Zie je wel! (*Vindt brief*) 'Geachte heer, de afbetaling van uw Cd-speler voor de maand mei heeft ons nog niet bereikt. Een vergetelheid uwerzijds is altijd mogelijk. Gelieve het verschuldigde bedrag ten spoedigste op onze bankrekening te storten. Bij laattijdige of onvolledige betaling...'

Fuck, hoe moet ik dat nu weer klaarspelen? Ik kan toch niet opnieuw bij Bernard... Ik ben geen bedelaar en ik wil hem ook niet al te dankbaar moeten zijn. Sam zal het dan maar in juli met wat minder moeten stellen. Er zit gewoon niets anders op. Daarbij, er verdwijnt al genoeg in die bodemloze financiële put die hij heeft achtergelaten.

(*vindt kaart*) Wat is dit? Ha, eindelijk, een teken van leven uit de Dominicaanse Republiek. Hij had me beloofd dat hij me bij zijn aankomst zou bellen. Ja. Liliane zal wel geen duimbreed van zijn zijde wijken, nu ze hem

eens 14 dagen helemaal voor zich alleen heeft. Ondertussen heb ik wel alle avonden, een hele week lang, op zijn telefoontje zitten wachten.

‘Allerliefste, je moet begrijpen, bellen is onmogelijk. *(ja, ja)* Daarom dit kaartje, in den duik. Schitterend strand, deugddoende vakantie. Jammer dat wij tweetjes niet samen hier zijn. Met de winkel alles O.K.? Ik verlang erg naar je. Geduld. Alles komt waarschijnlijk wel in orde. 14 kruisjes. Bernard.’

(pauze)

Bernard, mijnheer De Reu, is mijn baas. Ik werk als bediende in een van zijn vier schoenwinkels. Bernard. Altijd trendy gekleed, immense, muisgrijze BMW, een kast van een villa midden op een landgoed van zes hectare, luxueus ‘optrekje’ in Het Zoute. Getrouwd met een saaie, maar steenrijke chi-chi madame. Hij is 47, twintig jaar ouder dan ik. Liliane, zijn vrouw, is 44. Geen kinderen. Ze hebben er nooit gewild.

Eigenlijk ben ik hem veel verschuldigd. Toen ik na Sams veroordeling moreel en materieel in de shit zat, heeft hij mij een job als winkeljuffer aangeboden. Het begon langzamerhand weer beter met me te gaan. Ik werk keihard. Ik ben altijd het vroegst op de zaak en ik ben diegene die ’s avonds de sleutel in het slot draait. We konden van bij het begin goed met elkaar opschieten, Bernard en ik. Ik voelde dat zijn interesse in mij groeide. Toen hij mij op een avond na sluitingstijd tussen de rekken van de nieuwe wintercollectie in zijn armen nam, werk ik gewaar dat niet alleen zijn interesse gegroeid was, ik you know what I mean.

De eerste maanden kon je moeilijk zeggen dat we close waren. We zagen mekaar natuurlijk regelmatig in de winkel, maar omwille van de drie andere bedienden en de klanten gedroegen we ons als mijnheer De Reu en juffrouw Marie. Onze wekelijkse afspraakjes beschouwde ik eerst nog als een avontuur dat het einde van het jaar niet halen zou. Bernard is als de dood dat het zou

worden ontdekt. Nu, eerlijk gezegd, ik had het ook liever zo, in den duik, temeer omdat ik Sam elke week bleef bezoeken.

Als Bernard mij 's avonds wil zien, zal hij de BMW nooit aan mijn studio parkeren. We spreken gewoonlijk af op een hoek, nooit van dezelfde straat. Hij neemt me dan mee naar zijn villa in Het Zoute en brengt me nog dezelfde avond of in de kleine uurtjes terug. Af en toe stopt hij mij een paar briefjes van duizend toe. 'Koop er wat sexy lingerie mee', meesmuilt hij dan. Aan gratis schoenen heb ik natuurlijk geen gebrek. En altijd vind ik op de achterbank een doos Godiva. Bernard weet dat ik aan pralines gewoon niet kan weerstaan. Er zullen er wel nog aan het een of ander verslaafd zijn, maar mijn trek in chocolade zal mij tenminste niet achter slot en grendel doen belanden.

Na een tijdje stelde Bernard mij voor te verhuizen naar een flat, waarvan hij de huur wou betalen. Dat zou ons de vervelende ritten naar zee besparen. Ik heb zijn voorstel afgewimpeld. Ik wilde mijn zelfstandigheid bewaren. Daarbij, ik ben van het studiootje gaan houden, ook al is er maar weinig comfort.

In een onbewaakt ogenlik na een avondje seksen heeft Bernard, ik niet, Bernard het woord scheiding laten vallen, ik niet. Ondanks alle doorstane miserie verlangde ik nog altijd naar Sam. Hij werd van de gevangenis naar een opvangcentrum getransporteerd. Heel onverwacht kreeg ik van zijn begeleider een briefje: 'Sam ligt emotioneel met zichzelf overhoop. Hij wil je voorlopig niet meer zien.' Dan ben ik ook aan scheiding beginnen denken. Bernard weg van Liliane, waarom niet? Samenwonen met Bernard zou voor mij een zorgeloos leventje betekenen. Zou Sam ooit nog wel weer de oude worden? Veel kans van niet. Maar toen ik dan op een scheiding begon aan te sturen, hield Bernard de boot af. Ik denk als hij die beslissing durft te nemen, dat hij naar zijn schoenwinkels en zijn luxe kan fluiten. Dan schopt Liliane hem gegarandeerd zonder een cent op de keien. Zou hij voor mij zo 'n hoge prijs willen betalen? Ondertussen houdt hij mij wel angstvallig voor haar verborgen en stelt hij het conflict alsmaar uit. Hij is nu met haar op reis naar de

Dominicaanse Republiek, de laatste maal heeft hij beloofd, om haar te vertellen dat hij van haar weg wil. ‘Schitterend strand, deugddoende vakantie. Geduld. Alles komt waarschijnlijk wel in orde.’

Waarschijnlijk! Ik ben niet van gisteren. Als hij terug thuis is, zal hij weer een uitleg hebben en dan ben ik opnieuw bij ‘af’. Mijn geduld is stilaan uitgedoofd, Bernard, denk maar niet dat ik altijd stand-by zal blijven, iedere keer als jij met je vingers knipt. Ik weet het, dan ben ik mijn job kwijt, maar nog liever werkloos dan mij een lijdend of erger nog een liggend voorwerp van jou te voelen. Om je vrouw te verlaten zie je mij niet gaarne genoeg. Wat zeg ik, genoeg? Bullshit, alsof je liefde kon meten, je ziet me gewoon niet gaarne, punt. Dat moet mij nu toch stilaan duidelijk zijn. Daarbij, zie ik jou in feite wel gaarne? Want Sam blijft in mijn kop spoken en door mijn bloed razen, Guitar Sam, uit de wilde hardrocktijd van vroeger. Maar ik ben niet meer die oneervaren driftkikker van 22, die halsoverkop de voordeur van mijn ouders achter zich dichtsloeg en met twee valiezen, een schrale bankrekening en een parkiet bij Sam introk.

Zolang als ik mij kan herinneren ben ik een onhandelbaar kind geweest, en later een rebel. Een rebel en een dwarsligger. Mijn moeder is regentes wetenschappen, en ze gaf helaas les op mijn school. Dat kon me geen bal schelen. Ik stond meer op de gang of aan de deur van zuster directrice dan dat ik in de klas mijn tijd verprutste. Ik herinner mij nog levendig die keer toen ik ’s morgens voor de lessen bij een vriendin mijn haar kortknipte en groen verfde. Ik wisselde mijn uniform voor een strak, uitdagend bloesje en een gewaagde minirok, niet te doen, en stapte zo, onder luid gejoel, cool en triomfantelijk de schoolpoort binnen. Lang duurde mijn triomftocht niet. Ik werd bij de kraag naar het bureau van de directrice gesleurd; mijn moeder werd er bijgehaald en ik vloog voor drie dagen aan de deur. Ik toonde het niet, maar ik barstte bijna van plezier.